

да отрастете въ глупавина и мѣкрухщина. Азъ немѹжахъ да чакамъ да са грыжите за мене на старины, когато не съмъ са грыжилъ за васъ въ дѣтинството ви. За да прекарамъ малко време въ несмыслень разпуснатъ животъ, щѣхъ много години да бѣдѣ уголѣлъ, порытнѣтъ отъ сѣкыго и на челядыта си умразенъ. Каква мѣка щеше да бѣде за мене, като не ви оставяхъ нищо друго, ами само гнусавыя примѣръ на живота си? Щѣхъ да идѣ на онзи свѣтъ убить отъ совѣсть, смазанъ отъ неволи и тѣгы; а вашитѣ клетвы щѣхъ да ма стигнѣтъ и въ гроба.

— Олме! каква была, татко, лудината ми! извикала Райна като са хвърлила на врата му. Нещѣ, нещѣ вѣче часовникъ; и, да быхъ имала у себе си, щѣхъ да ти го дамъ тутакси.

Г. Богданъ, зарадванъ че дщерка му има тѣнько сѣщаню, та разумнытѣ му думы паднали ѣ на сърце, обсипалъ я съ милваню.

Отъ него добръ часъ насетнѣ Райна станала пакъ вѣсела; и кога виждала скѣпоцѣнна примѣна у нѣкоя своя посестрима, по была наклонена да я смилява, а не да ѣ завижда.